

malt urealistisk at opkøbe. Derfor foreslås det, at selskaberne ved opkøb af ejendomme med henblik på at omdanne dem til almene bolig ejendomme kan anvende en finansiering, der svarer til finansieringen af nybyggeriet.

Behovet for almene boliger varierer fra kommune til kommune. Nogle kommuner er ganske godt udbygget med almene boliger. Andre har kun en meget lille andel af almene boliger. For at få et grundlag for en eventuel prioritering foreslås det, at amterne får til opgave at inddrage forsyningen med almene boliger i regionplanlægningen med det mål, at der både bliver en ligelig fordeling af almene boliger kommunerne imellem, og at kommunerne kan imødekomme behovet for almene boliger til såvel boligsociale formål som til almene boligformål. Denne planlægning kan være vejledende for boligselskaber i deres prioritering og for staten, hvis det viser sig nødvendigt at prioritere den statslige investering.

En kommune skal fortsat uafhængigt af statslige rammer for almene boliger have mulighed for at bygge, hvis den ikke finder, at dens behov er dækket ind gennem det almene boligbyggeri, hvor staten betaler grundkapitalen. For at der ikke skal være en for stor forskel på det fuldt ud statsligt finansierede boligbyggeri og det delvis kommunalt finansierede, foreslås det, at staten for det delvis finansierede overtager finansieringen af 7 pct. af grundkapitalen. Det betyder, at kommunerne kun skal bidrage med 7 pct. af grundkapitalen i stedet for 14 pct.

Med ændringen ændres der principielt på ansvaret for det almene boligbyggeri.

I det omfang de almene boliger fungerer som familieboliger, er der ikke nogen grund til, at der skal være

et særligt kommunalt ansvar. Forslaget kommer dermed til i højere grad at ligestille bygherrer af almene boliger med andre private bygherrer. I det omfang familieboliger tjener boligsociale formål, er det relevant, at kommunerne også har et ansvar. Det har imidlertid vist sig, at mange kommuner spekulerer i at minimere dette ansvar og derfor ikke varetager det i tilstrækkeligt omfang. Det kan i sig selv begrunde, at staten og boligselskaberne får mulighed for at påtage sig ansvaret. Beslutningsforslaget sikrer dog, at kommuner, der ikke bliver dækket tilstrækkeligt ind hermed, fortsat har mulighed for at varetage ansvaret for, at opgaven løses.

Det ikke åbenlyst, at byggeri af ungdomsboliger er en kommunal opgave. Det er i høj grad den statsligt fastsatte udbygning af uddannelsespladser, der bestemmer behovet for ungdomsboliger. Det er derfor også naturligt, at det er staten, der har det fulde ansvar for at sikre finansieringen af ungdomsboliger.

Ældreboligerne er tæt knyttet til hele den kommunale service til de ældre. Ansvaret for udbygningen med ældreboliger kan derfor naturligt knyttes til kommunerne. Det store behov for ældreboliger kan imidlertid begrunde, at staten overtager ansvaret for finansieringen for dermed at øge kommunernes interesse i at bygge ældreboliger - og som minimum, at den kommunale andel mindskes. Det er også vigtigt, at der ikke bliver for stor forskel på de kommunale udgifter til almene ældreboliger i forhold til almene familieboliger.

Det er SF's ønske, at der skal tilstræbes byggeri af familie- og ungdomsboliger på 10.000 boliger om året. Samtidig kan det konstateres, at der fortsat er behov for flere ældreboliger.

Skriftlig fremsættelse

Knud Erik Hansen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om øget udbygning af antallet af almene boliger.

(Beslutningsforslag nr. B 129).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.